

GLEDALIŠKI LIST

Narodnega gledališča v Ljubljani

1938-39

OPERA

UREDNIK: M. BRAVNIČAR

9

P. ČAJKOVSKIJ:

JOLANTA

OPERA V ENEM DEJANJU

G. PUCCINI:

Gianni Schicchi

OPERA V ENEM DEJANJU

Din 2:50

Izhaja za vsako premijero

Priporoča se Vam

„SLAVIJA“

Jugoslovanska zavarovalna banka d. d. v Ljubljani
za zavarovanje

proti oškodovanju vsled požara, eksplozije, kraje, toče,
nesreč i. t. d. — na zgradbah, opremi, tvornicah, avto-
mobilih kot tudi na lastnem telesu in življenju

Podružnice: Beograd, Sarajevo, Zagreb, Osijek, Novi Sad, Split

Glavni sedež: Ljubljana, Gosposka ul. 12

Telefon štev. 2176 in 2276

Ljudska posojilnica v Ljubljani

registr. zadr. z neom. jamstvom

Ljubljana, Miklošičeva c. št. 6, v lastni palači
obrestuje hranilne vloge najugodnejše.

Nove in stare vloge, ki so v celoti vsak čas razpoložljive
obrestuje po 4%, proti odpovedi do 5%

Tovarna kranjskega
lanenega olja in firneža

HROVAT & Komp.
L J U B L J A N A

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI
1938/39 STEV. 9 OPERA UREDNIK: M. BRAVNIČAR

P. ČAJKOVSKIJ:

Jolanta

G. PUCCINI:

Gianni Schicchi

PREMIERA 14. DECEEMBRA 1938

Peter Iljič Čajkovski: Jolanta

V istem času, ko je v Rusiji polagala temelje nacionalni glasbeni tvorbi petorica skladateljev, tako zvani Novotarji (Balakirev, Borodin, Kjuj, Musorgski, Rimski-Korsakov), je nezavisno od teh ustvarjal skladatelj, ki je sicer močno koreninil v domači zemlji, a se je posebno v oblikovnem oziru naslanjal na zapadno glasbeno kulturo. Ta skladatelj je bil Peter Iljič Čajkovski. Njegova dela so kmalu našla pot na koncertne odre evropskih dvoran; izredno plodoviti skladatelj z močno osebno in sugestivno noto je kmalu postal priljubljen povsod, kjer so izvajali njegove skladbe. Čajkovskega tvorba obsega vse glasbene vrste; največja in najpomembnejša dela je ustvaril na glasbeno dramatskem in na simfoničnem polju. Njegova darovitost za ti dve glasbeni vrsti je pri obeh enako velika — njegov glasbeno dramatski talent hodi vzporedno s simfoničnim. Pogosto srečamo v njegovih odrskih delih mnogo simfoničnih zarodkov in nasprotno mnogo dramatskih občutij in zagonov v njegovih simfoničnih delih.

Sloves opernega skladatelja si je utrdil v svetu s tremi deli: z Onjeginom, Pikovo damo in z Jolanto. Premiera »liričnih slik po Fuškinu«, kakor je skladatelj imenoval »Onjegina«, je bila na konservatoriju v Moskvi meseca marca l. 1879.; »Pikovo damo«, za katero mu je napisal libreto po istoimeni Puškinovi noveli njegov brat Modest, je bila 19. decembra 1890. Točno eno leto pozneje 18. decembra 1891. pa je bila v Petrogradu v Marijinem gledališču krstna uprizoritev enodejanke »Jolanta«, ki mu je zanjo napisal libreto zopet njegov brat Modest. Lirična opera v enem dejanju »Jolanta« je zadnje odrsko delo Čajkovskega. Zloženo je bilo takoj po »Pikovi dami« po nalogu carske opere v Petrogradu. Pozneje je Čajkovski napisal edino še balet po E. T. A. Hofmannovi pravljici »Casse noisette« (1892.) in znamenito patetično simfonijo.

Modest Čajkovski je libreto »Jolante« priredil po igri v enem dejanju »Hči kralja Reneja«, ki jo je napisal Danec Henrik Hertz. Skladatelj Čajkovski je z »Jolanto« ustvaril izrazito lirično opero, ki je prepolna občutenih pevnih melodij; predvsem pa ima dve hvaležni vlogi za lirični sopran in za tenorja, ter razen tega še celo vrsto drugih krasnih vlog.

»Jolanta« se vedno bolj uveljavlja na inozemskih odrih, čeprav kot enodejanke teže najde primeren prostor v opernih sporedih.

M. Br.

Osebnost in delo Petra Iljiča Čajkovskega

Občudovanje glasbe Čajkovskega je bolj zadeva osebnih nagneni, kot hladna razumska sodba. Kdor je vnet za romantiko, za Rousseauja, Novalisa, Chopina, Dickensa, Tennysona in Kiplinga, komur ni prijetno, če mu kdo razkrije svoje najgloblje čustvovanje in kdor najde uteho v izpovedi in solzah, ne pa v molku — ta ljubi Čajkovskega. S tem pa seveda še ni rečeno, da glasba Čajkovskega ne vzdrži kritične sodbe.

Čajkovski je bil velik glasbenik — toda: ali ga imaš rad — ali pa ne. Bil je otrok svojega časa, svojega stoletja in svoje dežele. Bil je otrok Rusije, carizma in obenem romantike. To je bil svet najbolj grenkih socialnih krivic in celo Čajkovski, ki mu je bil car nadvse naklonjen, je občutil krivičnost socialno slabih razmer. Toda baš ta velika nasprotja, to na eni strani bogato, nebrzdano in v razkošju plavajoče življenje, in beda na drugi strani, se je razbohotilo v slikovit svet, v katerem je umetnost bogato rodila.

Bil je prava umetniška nrav. O svojem delu je dejal v pismu svoji prijateljici Nadežni pl. Meckovi (pisala sta si 13 let, ona mu je naklonila mesečno rento, s pomočjo katere se je lahko popolnoma posvetil samo glasbenemu ustvarjanju, a vseh 13 let se nista enkrat osebno sešla) med drugim: »... ne verujte tistim, ki vas hočejo prepričati, da je glasbeno ustvarjanje stvar razuma. Samo tista glasba nas more ganiti, zgrabiti in prizadeti, ki je privrela iz globine od razodetja in navdiha odprte duše. Brez dvoma so ustvarjali največji glasbeni geniji često brez navdiha. To je gost, ki ne pride vedno na prvi klic. Toda vedno je treba delati, kajti pravi resnični

umetnik ni zmožen sedeti prekrižanih rok, s pretvezo, da čaka navdiha in da brez njega ne more delati. Če čaka nanj in mu ne poskuša iti naproti, je človek v nevarnosti, da zapade lenobi in toposti. Treba je potrpeti in verovati in navdih bo gotovo prišel vsakemu umetniku, ki zna premostiti svoje nerazpoloženje.

Vera in potrpljenje me nikdar ne zapustita, danes so me zopet objeli tisti nerazumljivi iz nepoznanih globin prihajajoči plameni vznichenja, ki mi vnaprej naznanjajo, da bo vse, kar bom ustvaril danes, seglo ljudem v srce in tam zapustilo vtis.«

Čajkovski ni osnoval svoje šole, niti ni poklical kakega novega glasbenega kulta v življenje. V njegovi glavi in srcu so brnele melodije in njegova prva in edina skrb jih je bila napisati. Čeprav je bil način njegove harmonizacije in instrumentacije za tisti čas tvegan, sta bila njegova bitnost — njegovo muzikalno bistvo in svet njegovega čustvovanja izrecno konservativna; močnejše se je nagibal k Chopinu in Italijanom kot k Debussyju. Njegovo umetniško ustvarjanje je bilo vrhunec in apoteoza romantične smeri v glasbi.

Glasba Čajkovskega — njegova dela, njegove simfonije, so tako osebne, tako zvezane z njegovem »jaz-om« — da so neke vrste avtobiografija, v kateri je vsak takt prežet z njegovim imenom in predstavlja tako rekoč njegov portret.

Ta topli, čustveni mož, ta vpljudni velikodušni človek, ki je bil v življenju, v psihičnem kakor v fizičnem smislu izredno občutljiv in ki je v zakonu, pred tem in po tem radi svojega fizičnega odpora žensk mnogo pretrpel, je bil zmožen kljub vsemu, kar mu je prišlo življenje težkega, smejati se nad samim seboj.

Bil je iskren umetnik in poštenosti ni mogoče dolgo časa zatajevati. Njegova glasba je resnično izpoved njegovega »jaz-a«, izpoved temne strani značaja. Ta glasba je zaovor demonov, je izgon vraga s pomočjo magične umetnosti izražanja.

Če je bil kdaj kje mož, ki je bil vseskozi človek in grešnik, ki se je boril, znojil, drhtel v vzhitu preobčutljivih živcev in se neprestano mučil, vedno znova predan muki pekoče vesti, poln dušičnega kesa, — tedaj je bil ta mož Peter Čajkovski. Bil je grešnik, toda vsi njegovi grehi so se obrnili zoper njega. Tu je vzrok, zakaj njegova temna, nebrzdana glasba ne zanikuje njegove ljubeznive nravi.

(Iz knjige Barbare pl. Meck: Ljuba tovarišica)

Jolanta — Vsebina

Godi se v Vogezih v XV. stoletju. Krasen vrt, v ozadju zid z vhodom. Rene, kralj Provence, je določil ta kraj za bivališče svoje slepe hčerke Jolante, da bi živela daleč od drugega sveta. Njene družice in služabnice so dolžne skrbeti za njeno družbo in zabavo, paziti pa morajo posebno na to, da bi nihče ne govoril o luči, svetlobi in soncu, da bi ostala o teh stvareh nevedna in bi se ne zavedala svoje nesreče.

Godci igrajo. Jolanta trga sadeže z vej, ki jih ji upogibajo njene družice. Žalostna je. Prej tega čustva ni poznala, zadnje čase pa ji pogosto silijo solze v oči. »Ali imamo oči samo za solze in jok«, vprašuje Jolanta svojo doviljo Marto. Dekleta ji veselo pojoč prinese cvetja: »Naj bi ti rožic teh vonjave težnje pregnale vse iz glave, misli prijazne ti poslale, v sanje te sladke zazibale.«

Jolanta zadrema. Služabnice jo previdno odnesejo. V daljavi zapoje lovski rog. Nekdo potrka na vrata. Grajski vratar odpre in orožar kralja Reneja vstopi. Vrtar ga zavrne: »Kdorkoli si, nazaj predrznež! Kdor ta prestopi prag, zapade smrti.« Orožarja pošilja kralj; izkaže se z njegovim prstanom in pismom. Kmalu bo tudi on tu, z njim prihaja slavni maverski zdravnik Ebn-Jahia, ki bo

svoyo zdravniško umetnost preizkusil na Jolanti. O njej govorijo, da živi nekje na Španskem v samostanu sester reda svete Klare. Ona je nevesta burgundskega vladarja Roberta, kralj Rene pa mu je njeno žalostno usodo prikrival.

V bližini se zasliši rog, vstopi kralj v spremstvu zdravnika. Vročé moli k Bogu, da bi Jolanti vrnil vid. Zdravnik Ebn-Jahia meni, da mora Jolanta izvedeti resnico, če naj ozdravi: »Poprej ne bom pričel z zdravljenjem njenim, dokler resnice ne spozna in sama vroče zaželi si ozdravljenja.«

Na vrt stopita burgundski vojvoda Robert in njegov spremljevalec, vitez grof Vaudemont. Napis nad vhodom ju ne opláši: »Kdor zajdeš sem, vsak pazi, da utečeš, če rad se glavi in življenju ne odrečeš.« Vojvoda Robert ne slutí, da je tu v bližini Jolanta, ki je ni še nikoli videl; odkar pa je osvojila njegovo srce grofica Matilda, želi, da bi mu kralj Rene vrnil besedo in ga odvezal obljuje.

Grof Vaudemont stopi na teraso in zagleda krasotico. Njena lepota ga popolnoma omami. Vojvoda hoče prijatelja odvesti odtod, v tem pa se Jolanta zbudi in stopi na teraso. Še nikoli ni slišala njihovih glasov in domneva, da sta popotnika, ki sta zgrešila pot. Postreže jim z vinom. Rene odide, Vaudemont ostane sam z Jolanto, a dolgo ne opazi, da je lepotica slepa. Šele ob pojmu luči, ki ji je bil neznan, se grof Vaudemont zave krute resnice.

Jolanto pogrešajo. Najdejo jo na vrtu v družbi neznanca. Govoril ji je o stvareh, ki ji doslej niso bile znane in ki o njih še ničesar ni slišala, zlasti o luči in resnici. Ebn-Jahia razloži kralju, da je to začetek in prvi pogoj ozdravljenja: »Ti, ki si zaslepljeno mislí, da boš z lažjo prikrival resnico, zdaj vidiš, nihče skriti večno ne more luči slutnji slepca.« Toda to je šele začetek, za popolno ozdravljenje je treba Jolanti še neomajne vere in nepremagljivega hrepenenja po resnici in luči. Da bi to dosegel, obsodi kralj ne-

znanca, ki ga je Jolanta vzljubila, na smrt, ker je kljub prepovedi vstopil na vrt — kazen mu bo odpuščena, če Jolanta ozdravi in spregleda. Jolanta bi rada rešila človeka, ki ji je prvi razodel skrivnost luči in resnice, ter je zanj pripravljena vse žrtvovati; vroče si zaželi ozdravljenja, da bi rešila življenje svojemu dragemu. Zdravnik jo odvede, kralj Rene pa pove neznancu, da je z njim le igral, hoteč na ta način Jolanti obuditi čim bolj živo hrepenenje po luči; sedaj mu oprošča. Neznanec prosi za roko Jolante in pove, da je vitez Vaudemont, grof Issoudonski, Šampanjski, Chaiveauški in še več, ter prijatelj vojvode burgundskega, torej vreden snubec. Kralju je ponudba všeč, toda Jolanta je bila že v otroških letih zaročena z drugim. Grof je pripravljen boriti se z vsakomer za to pravico. Grajski vratar Almerik odpre vrata, vojvoda Robert vstopi s svojim spremstvom. Sedaj izve grof Vaudemont iz kraljevih ust, da obožuje v Jolanti nevesto svojega prijatelja, vojvode burgundskega. Vojvoda Robert sicer vroče ljubi grofico Matildo, toda prišel je, da izpolni zaobljubo. »Bil z Jolanto sem kot deček zaročen že, zdaj sem mož in srce grofica Matilda je vzela. Usoda moja v vaših rokah je, zahtevaj in kot soprogo vašo hčer bom še danes peljal pred oltar, srce pa večno bo Matildi zvesto.« Kralja ganejo odkritosrčne besede, odveže Roberta dane obljube, hrabremu vitezu pa je pripravljen dati roko svoje hčerke, če se ji vid spet povrne. Vaudemont srčno ljubi Jolanto in jo bo večno ljubil, tudi če ne ozdravi.

Za sceno se začuje krik: »Jolanta vidi.« Ebn-Jahia privede Jolanto. Čudež ozdravljenja se je zgodil. Vsi hvalijo nebo za dobroto, ki jo je izkazalo Jolanti. Kralj pelje svojo hčerko k Vaudemontu: »Zdaj on te varoval bo!« Jolanta se mu zahvali: »O ljubi, odprl si oči, srce mi za vse življenje ,zdaj me vzemi!«

Giacomo Puccini: Gianni Schicchi

Giacomo Puccini, skladatelj nežnih, sentimentalnih in za ljubezen trpečih žensk, je ob koncu svetovne vojne izpremenil svoj obraz in se za malo časa pokazal v novi luči. Puccini, ki je že v »Bohème« dokazal, da zna biti tudi vesel, humoren, razigran in razposajen, je odrski svet presenetil z buffo opero v enem dejanju »Gianni Schicchi«. Verdi je svoje življenjsko delo zaključil s smehom dobrodušnega Falstafa, Puccini pa se je od Schicchija zopet vrnil k svoji stari ljubezni in pustil, da mu je labodji spev zapela Liu v »Turadot«. Verdiju je bil »Falstaf« življenjsko filozofska gesta, Pucciniu njegov »Gianni Schicchi« le intermezzo in oddih.

Puccini, ki se je doslej izživljal v lirično melodičnih izlivih in v teh pokazal svojo najmočnejšo stran, se je s svojo burkasto enodejanko oddolžil nacionalnemu talentu in nagnjenju za glasbeno odrsko vedrino, ki je prišla do popolnega izraza in razcveta, posebno že pri starejših italijanskih mojstrih. Mnogo dovtipnih in pristnih glasbenih domislekov je v »Schicchiju«. Predvsem v začetku dejanja motiv sorodnikov in dedičev, ki se neprestano spreminja in prilagaja položaju; posebno groteskno učinkuje, ko dobi tarnajoč in stokajoč izraz.

Izvrsten je odstavek, ki se kotali v hitrem in hlastnem tempu ter slika srd in razočaranje dedičev nad menihi, ker so baje dobili največji in najboljši delež pokojnikove zapuščine. Še nekaj takšnih ansamblov je v partituri »Schicchija«, ko sorodniki bruhajo svojo jezo in kričijo ob duhovitih orkestrskih barvnih učinkih ter poživljajo tok dejanja in mu dajajo burkast značaj. Tudi mnogo drugih duho-

vitih domislekov je raztresenih po partituri in marsikateri se samo kakor bežen utrinek zablesti in zopet izgine, da ga lahko ujame le pazljivo uho. Primer takšnega utrinka in podrobnega burlesknega slikanja srečamo pri zdravnikovem vprašanju, če je olje učinkovalo (v orkestru oponaša fagot kruljenje) ali pa ko Schicchi diktira testament in omenja »otovino (v orkestru oponaša triangel cvenk kovanec). Ljubezenski par Lauretta — Rimuccio nosita lirični del opere in sta nasprotje in protitež vsem ostalim. Čeravno skladateljeva inspiracija v »Gianni Schicchiju« ni tako bogata kakor v njegovih izrazito liričnih operah, kaže Puccini v tej burkasti enodejanki vse svoje veliko, zrelo artistično znanje in odrsko tehniko.

»Gianni Schicchi« je imel skupno s »Plaščem« in »Sestro Angeliko« premiero 11. januarja 1919. v Teatro Costanzi v Rimu. Krstne predstave treh enodejank so se udeležili vsi člani kraljeve hiše, kar je še povzdignilo zunanji uspeh pri občinstvu..

Tri enodejanke so bile prvotno mišljene kot večer izpolnjujoča celota, odkar pa je Puccini privolil, da se lahko uprizarjajo tudi posamič, je posebno Gianni Schicchi bogosto v sporedih opernih gledališč.

M. Br.

Gianni Schicchi -- Vsebina

Godi se v Florenci leta 1299.

Premožni Buoso Donati je umrl, njegovo truplo leži v postelji. Sorodniki so se zbrali in nestrpnost iščejo pokojnikov testament. Silno so radovedni, kakšna je bila njegova poslednja volja, obhaja jih temna slutnja, da v testamentu ni vse tako, kakor bi si želeli. Na posled iztaknejo oporoko in ugotovijo, da se je v njej le malo spom-

nil svojih sorodnikov, večino svojega premoženja pa je zapustil samostanu. Vsi so razočarani. Rinuccio, Zitin nečak, ki je našel oporoko, si izprosi dovoljenje, da bi se smel poročiti s Schicchijevo hčerko Laureto. V upanju, da se ga bo bodoči tast spomnil, pošlje po njega, ki bi edini našel izhod iz težkega položaja. Schicchi pride s svojo hčerko Laureto ter zagleda razočarane kisle obraze. Kmalu mu postane vse jasno. Čeravno so se ga sorodniki spočetka branili, se sedaj sporazumejo, naj vzame Schicchi zadevo v roke. Upanja sicer ni mnogo, da bi se zadeva posrečila, toda Schicchi hoče vendarle poskusiti. Najprej ugotovi, da v mestu še nihče ne ve, da je Buoso izdihnil, nato veli odnesti truplo in se vleže sam v posteljo, da bo odigral zadnje Buosove ure. Šele sedaj se jim posveti, da namerava Schicchi potvoriti oporoko. Zdravnik Spinelloccio, ki je prišel obiskat svojega pacienta, spozna že po glasu, da gre Buosu na bolje in se zadovolji s pozivom, naj se vrne zvečer. Rinuccio pošlje po notarja. Schicchi se preobleče, »žalujoči« ostali mu izrekajo želje: čim večji delež zapuščine; vsakdo izmed njih si želi najboljše stvari: mline v Signi, hišo v Florenci in mulo. Zvon zapoje, vsi se prestrašijo, ker mislijo, da se je zvedelo za Buosovo smrt, toda zvonček zveni drugemu: »Le krščeni zamorec gospoda poglavarja se je ponesrečil!« Schicchi je pripravljen ustreči vsem, toda dolžnost mu narekuje opozoriti vse na trdo odredbo zakona: »Če kdo potvarjal v svojo korist bi testamente, zlorabljal oporoko bi in kdor bi v tem pomagal, bo obsojen na izgubo roke in izgnan! Ne pozabite tega, če prišlo kdaj na dan bi. Le pogledjte Florenco!« Tako jih opozarja Schicchi, nato jim zapoje v svarilo in v opomin še pesmico obsojencev: »Adio Florenca, od tebe se poslavljam in te z ostankom tele roké pozdravljam, na pot po svetu tujem se odpravljam.« Notar vstopi. Schicchi diktira oporoko, v začetku v zadovoljstvo vseh: pogreb naj ne stane več kakor tri forinte, a mestnim revam zapuščča,

kakor tudi dobredelnim ustanovam — štiri lire! Ko pa pridejo na vrsto hiša v Florenci, mula in mlina, ki da jih zapušča Buoso svojemu dragemu prijatelju Schicchiju, se sorodniki silno razburijo. Šele pesem pregnanih ponarejevalcev oporok, ki jo Schicchi zapoje v svarilo, jih spravi k zavesti. Notar zaključi oporoko, priče jo podpisujejo, nato odidejo. Ko ostanejo sami, zlijejo na Schicchija vso jezo, ker jih je osleparil za najboljše reči iz Buosove zapuščine. Bitko odloči Buosova palica v roki odločnega Schicchija. Laureta in Rinuccio, ki nista bila soudeležena pri vsej tej komediji, se veselita svoje bodoče sreče, Schicchi pa je zadovoljen, da jima je preskrbel lepo bodočnost. Buosovi denarci niso mogli priti v boljše roke, pa čeprav ga je zaradi tega obsodil veliki mojster Dante v pekel, kljub temu pa upa Schicchi, da je zadovoljil vsaj občinstvo, ki mu bo gotovo dalo odvezo.

Razno

Skladatelj opere »Zaljubljen v tri oranže« Sergjej Prokofjev piše glasbo za film »Aleksander Nevski«, ki ga z veliko opremo snemajo v bližini Moskve.

Plodovitost opernih skladateljev.

Zanimiva je statistika o številu oper, ki so jih zložili slavni skladatelji. Največ jih je zložil danes že pozabljeni Rossinijev sodobnik Paccini. Napisal je 115 opernih partitur. Njemu sledi Donizetti s 66 opernimi deli. Mercadante jih je zložil 60 in Auber 44; Rossini 39, Halevy 32, Ricci 37, Verdi 27. Petrella 24, Mozart 16, Mayerbeer 15, Wagner 14 in Gounod 11. Število oper, ki so jih zložili ostali znameniti skladatelji je manjše kakor 10.

»Kljub zdravnikovi prepovedi sem zložil godalni kvartet. Niko-
mur se niti ne sanja, kako hitro zbežijo glasbene misli gluhemu člo-
veku. Če takoj ne zabeležim nove misli, mi takoj zbeži in ne vem
več zanjo! In vendar sem bil, kar se tiče spomina, razkričan kot
fenomen.«

(Marc 1883.)

*

»Nisem nameraval napisati kvarteta po receptu običajnih oblik, s
katerimi sem se kot mlad učenec dovolj trudil, da bi jih kompozicij-
sko in tehnično obvladal. Pri meni oblika vsake skladbe nastane sa-
ma po sebi, kakršen je pač predmet. Tako je tudi kvartet »Iz mojega
življenja« dobil obliko sam po sebi. Hotel sem izraziti svojo živ-
ljenjsko pot z drugimi besedami, z drugimi toni.«

(Priatelju Srbu)

Prihodnji operni spored

*Prihodnji teden bo premiera Leharjeve operete »Trasquitta«, ki
jo je zrežiral ing. P. Golovin, glasbeno naštudiral pa kapelnik Anton
Neffat.*

*V glavnih vlogah bodo sodelovali: Št. Poličeva, Barbičeva, San-
cin, Peček i. dr.*

Lastnik in izdajatelj: Uprava Narodnega gledališča v Ljubljani. Predstavniki:
Oton Župančič. Urednik: Matija Bravničar. Za upravo: Karel Mahkota.
Tiskarna Makso Hrovatin. Vsi v Ljubljani.

*Ali ste že pokusili bonbone,
čokolado in kekse od tvrdke*

Bon-Bon

Če še niste, oglasite se na

Miklošičevi c. 30. Tel. 44-42
in ostali boste naš stalni odjemalec.

The Rex Co.

Ljubljana

Gradišče št. 10

Telefon št. 22-68

Erika
NAUMANN

JOLANTA

Opera v enem dejanju, po H. Hertzju »Hči kralja Reneja« napisal M. Čajkovskij, uglasbil P. Čajkovskij.

DIRIGENT: A. NEFFAT.

REŽISER: D. ZUPAN.

René, kralj Provence	J. Betetto k. g.
Robert, burgundski vojvoda	V. Janko
Grof Vaudemont, burgundski vitez	I. Francl
Ebn - Jahia, zdravnik	M. Dolničar
Almerih, ščitonosec kralja Reneja	J. Rus
Bertram, grajski vratar	F. Lupša
Jolanta, slepa hči kralja Reneja	K. Vidalijeva
Marta, žena Bertrama, njena dovilja	N. Španova
Brigita } prijateljici Jolante {	V. Heybalova
Laura } prijateljici Jolante {	Š. Poličeva

Postrežnice in prijateljice Jolante, spremstvo kralja, vojščaki, ščitonosci burgundskega vojvode.

Čas: XV. stoletje.

Gianni Schicchi

Opera v enem dejanju, napisal G. Forzano, uglasbil G. Puccini.

DIRIGENT: A. NEFFAT.

REŽISER: D. ZUPAN.

Gianni Schicchi	V. Janko
Lauretta, njegova hči	I. Ribičeva
Zita, imenovana »Stara«	N. Španova
Rinuccio, nečak Zite	S. Banovec
Gherardo, nečak Buosa	f. Rus
Nella, njegova žena	V. Heybalova
Gherardino, njun sin	J. Jeromova
Betto iz Signe, svak Buosa	F. Lupša
Simon, očim Buosa	D. Zupan
Marko, njegov sin	F. Hvastja
Ciesca, Markova žena	M. Kogejeva
Magister Spinelloccio, zdravnik	A. Perko
Gospod Amantio di Nicolao, notar	M. Dolničar
Pinellino, čevljar	M. Škabar
Guccio, barvar	A. Sekula

Godi se v Firenci leta 1299.

Blagajna se odpre ob pol 20.

Začetek 20.

Konec ob pol 23.

*Z najlepšimi modeli
in najboljšim delom*

se priporoča

DAMSKA KONFEKCIJA

A. PAULIN

LJUBLJANA

Šelenburgova ulica št. 1

**Knjigarna
Kleinmayr & Bamberg**

najstarejša v Jugoslaviji, priporoča
svojo bogato zalogo strokovnih in
zabavnih knjig v vseh jezikih

*

Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 16